

ထောင်ထဲမှာတစ်ခါကြုံတယ်
အပါဝင်သော
အကျဉ်းထောင်သုတ၊ရသဝတ္ထုတိုများ

ထောင်မှူးကြီး သိန်းဝင်း

গুরুত্বপূর্ণ
সংস্করণ

ထောင်ထဲမှာ တစ်ခါကြုံတယ်

(၁)

လောဘ၊ ဒေါသတို့ ၏ အပြစ်သည် ကြီးလှပေသည် ။ အပြစ်ကြီးသည် ကို သိလျက်နှင့်ပင် လူတို့ သည် လောဘ၊ ဒေါသကို လက်မလွှတ်နိုင်ကြလေ၍ ဒုက္ခသစ္စာကို မမြင်နိုင်ကြပေ။

ဒေါသတရားသည် သကဒါဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်ထိအောင်ပင် ငြိမ်တွယ်နေသေးသည် ဟု ဆိုလေရာ ဒေါသတရား၏ ဆိုးရွားကြီးကျယ်ခြင်းကြောင့် သတ္တဝါဟူသမျှ ဆင်းရဲတွင်း သံသရာဝဲဩဃ၌ နစ်မြုပ်နေကြရလေသည် ။

မောင်ဆင်နှင့်မောင်စိန်တို့ သည် ခဏတာမျှ ဒေသကို ရှေ့ထားမိခဲ့သည့်အတွက် သားတစ်ကွဲ မယားတစ်ကွဲဖြင့် အချုပ်သားဘဝတွင် ခြောက်လမျှ စိတ်ဆင်းရဲစွာနှင့် အငတ်ငတ်၊ အပြတ်ပြတ် နေခဲ့ရ၏ ။

ထိုမျှနှင့်မပြီးသေးဘဲ သေစားသေစေဟု ရုံးတော်မှ အပြစ်ချလိုက်ရာ သေဘေးကို ရင်ခုန်စွာ ဖြင့် စောင့်စားနေကြရလေသည် ။ နေရသည့်နေရာပင် လွတ်လွတ်လပ်လပ်မဟုတ်။ လှောင်ချိုင့်ထဲထည့်ထားသည့် ငှက်ငယ်ကဲ့သို့ ဆယ်ပေခြောက်ပေ အခန်းလေးအတွင်းမှ သေမင်း ကို မျှော်နေကြရ၏ ။ သူတို့ သည် သေဘေးကိုတွေးမိတိုင်း ငယ်စဉ်က ကြိုးတန်းမြင့်မြင့်ကြီး လွှဲစီးရ သကဲ့သို့ ရင်ထဲ အေးခနဲ ပူခနဲနှင့် ဆံပင်များ ပင် ထောင်တက်သွားသည် အထိ ခံစားနေရ၏ ။ သူတို့ ၏ ကိုယ်ခန္ဓာမှာ စိတ်ဆင်းရဲမှုကြောင့် မစားနိုင်မသောက်နိုင်ဘဲ ပိုးဟပ်ဖြူလိုက်နေကြလေ သည် ။

သူတို့ နှစ်ဦး၏ အမှုမှာ သုံးလကျော်ခဲ့ပြီဖြစ်သည် ။ အမှု၏ အခြေအ

နေမှာ ဟိုက်ကုတ်မှ အယူခံကိုပယ်ခဲ့၍ ဘုရင်ခံထံ အသနားစာခံခဲ့သည်
ပင် အသနားမဖက်၊ ရက်ရက်စက်စက်ကြီး ပယ်ချခဲ့ပြီး ဖြစ်၏ ။ သို့နှင့်
သူတို့ သည် အမိန့်စာလာတိုင်း 'အမေရေ.... ကျွန်တော် သေရတော့မယ်
ဗျ'ဟု ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုခဲ့ရသည် မှာ နှစ်ကြိမ်တိတိ ရှိခဲ့ပြီးဖြစ်လေသည်
။

သို့နှင့် သူတို့ သည် အတိတ်ကဖြစ်ခဲ့သော သူတို့ ၏ ဒေါသတရားကို
တွေးကာ အထူး နောင်တရနေကြ၏ ။ သို့ရာတွင် နောင်တဟူသည် မှာ
ပြုပြင်၍ ရသော နောင်တက နည်းပါး၍ ပြုပြင် ၍ မရသော နောင်တက
သာ များ နေရကား သူတို့ ၏ နောင်တတရားမှာ နောက်ဆုံးအမျိုးအစား
ဖြစ် သဖြင့် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အသနားစာကိုသာ အားထားနေကြရလေ
သည် ။

ဘုရင့်အသနားစာဟူသည် မှာ လည်း ဆောက်ဖြစ်မှ ကျောင်းတကာ
အလုပ် ဖြစ်၏ ။ ဘုရင် မင်းမြတ်ထံပို့သည့် အသနားစာများ ဘုရင်ခံနှင့်
သာ ပြီးရသည် က များ လေသည် ။ အလွန် ပိုက်ဆံ အကုန်အကျ
ခံနိုင်ပါမှ ဘိလပ်အစိုးရထံ ရောက်နိုင်လေသည် ။ ရောက်လျှင်လည်း အ
သက်ဘေးမှ ချမ်းသာချင်မှ ချမ်းသာ၏ ။ အမှုအခင်းဟူသည် မှာ
အမှုသွားအမှုလာက ရှိသေးသည် မဟုတ်ပါလော။

ထောင်မှူးကြီးသည် ထောင်မှူးနှင့် တိုက်တန်းစီးအကျဉ်းသားကြီး
သမားစောင့် ဝါဒါတို့ အား အရေးကြီးသည့်အချိန်သို့ ရောက် လာပြီဖြစ်
၍ ကောင်းစွာစောင့်ကြပ်ရန်အတွက် တတွတ်တွတ် သတိပေးနေရလေ
သည် ။

တစ်ခါတစ်ရံ ကြိုးသမားများမှာ စိတ်အညစ်လွန်ပြီး ကြိုးဆွဲချသေပ
စ်ခြင်း၊ အုပ်ချုပ်သူ များကို ရန်ရှာခြင်း အစရှိသည် တို့ ကို ပြုလုပ်တတ်

၏ ။ ကြိုးသမားတစ်ဦးအား ကြိုးမပေးရဘဲ ကြိုးဆွဲချသေလျှင်လည်းကောင်း၊ တစ်စုံတစ်ခု မတရားသောနည်းဖြင့်သေလျှင်လည်းကောင်း ထောင်မှူးကြီးနှင့် ထောင်ပိုင်တို့ မှာ အပြစ်မကင်းပေ။ ကြိုးသမား နာမကျန်းဖြစ်လျှင်ပင် ဆရာဝန် များ နှင့် ကြပ်မတ်ကုသရပြီး အစိုးရအား ချက်ချင်းအကြောင်းကြားရ၏ ။

သေဒဏ်ကျခံရာတွင် အသနားစာနှင့် လွတ်သည့်အမှုသည် အလွန်ရှား၏ အယူခံတွင် သာ ကွင်းလုံးကျွတ် ထောင်ပင်မကျဘဲ လွတ်သွားခြင်း၊ ကြိုးဒဏ်မှ တစ်သက်တစ်ကျွန်းဒဏ်သို့ လွှဲပြောင်းပေးခြင်းတို့ ရှိလေသည် ။ ဘုရင်ခံအသနားစာနှင့် ဘုရင်မင်းမြတ် အသနားစာတို့ မှာ မူ ဆယ်ယောက်တစ်ယောက်၊ တစ်သက်တစ်ကျွန်းအဖြစ်သို့ ပြောင်း၍ ရရန် ခဲယဉ်းလေသည် ။ ကွင်းလုံးကျွတ်လွတ်သောအမှုများ မရှိသလောက်ရှားပါး၏ ။

ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အမိန့်စာကို နေ့မျှော်ညမျှော် လုပ်နေကြသည် မှာ ကြိုးသမားနှစ်ဦးသာ မဟုတ်။ ကြိုးပေးရမည့် ထောင်မှူးကြီးလည်း မျှော်နေရလေသည် ။ မျှော်တုန်းမျှော်ဆဲမှာ ပင် သေမင်းတမန် စာအိတ်နီသည် ကောင်းစွာမသွေ ရောက်ရှိ လာလေသည် ။

ထောင်မှူးကြီးသည် စာအိတ်နီကို ချက်ချင်းဖောက်လိုက်ပြီး ကြိုးသမား မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်သည် ကိုထားပြီး လိုရင်းချက်ဖြစ်သော အရှုံးအနိုင်ကိစ္စကိုသာ ပထမဖတ်လိုက်၏ ။ သူသည် အယူခံအမိန့်တွင် 'ပလပ်သည် ' Dismissed စာလုံးကိုသာ အရေးတကြီး ကြည့်ခဲ့သကဲ့သို့ အသနားစာတွင် လည်း သုံးနေကျစကားဖြစ်သည့် 'ပယ်သည် ' Rejected စာလုံးကိုသာ ကြည့်ပြီး အင်း... ကြိုးတော့ တစ်ယောက်ပေးရဦးမယ်ဟု တွေးကာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် အသနားစာ အမိန့်လွှာကို စားပွဲရှေ့တင်လျှ

က် ကြိုးပေးရန်ကိစ္စအတွက် ဘာအလုပ် အရင်လုပ်ရပါမည်လဲဟု တွေးကာ မွေးညပ်ဖြင့် နှုတ်ခမ်းမွေးနုတ်ရင်း စဉ်းစားခန်းဝင်နေလေသည်။ ။

ထိုစဉ် ထောင်ကျထောင်မှူးသည် ထောင်မှူးကြီးရုံးခန်းကို ဝင်လာ၏။ သို့နှင့် ထောင်မှူးကြီး သည် နှုတ်ခမ်းမွေးနုတ်ရင်း ထောင်မှူးအား လှမ်းပြောလိုက်၏။ ။

"ကဲ ...ကိုယ့်လူ တစ်ယောက်တော့သွားပြီ။ ဒီတော့ ဒီအကောင်ကို အခု ကိုယ်အလေးချိန်၊ ပေါင်ချိန်၊ အရပ်အမောင်း အသေအချာတိုင်းပြီး ကျုပ်ကိုလာပြောလှည့်။ သန်ဘက်ခါလောက်ကို ကြိုးပေးလိုက်မယ်။ မြန်မြန်ပြီး မြန်မြန်အေးတယ် မှတ်လား။ နောက်ပြီး ခရိုင်ရာဇဝတ်တရားသူကြီး ဆီ စာရေးစမ်း။ သန်ဘက်ခါနံနက် လေးနာရီအရောက် တရားသူကြီးတစ်ဦးကို ထောင်ကိုလွှတ်ပါ။ အကျဉ်းသားတစ်ယောက် ကြိုးပေးစရာရှိလို့ မပျက်မကွက်သက်သေအဖြစ် တက်ရောက်ဖို့ အကြောင်းပေါ့ကွာ။ သွား..... သွား..... မြန်မြန်သွား။ ကိုယ်အလေးချိန်နဲ့ အရပ်အမောင်းကို အသေ အချာစာရေးပြီး ငါ့ဆီ အမြန်ပို့လိုက်။ ရော့.... အမိန့်စာပါ တစ်ခါတည်းယူသွား။"

ထောင်မှူးကြီးသည် နှုတ်ခမ်းမွေး၊ မုတ်ဆိတ်မွေးများကို တဒက်ဒက်ဆွဲနှုတ်ရင်း အမိန့်စာရ သည် နှင့်တစ်ပြိုက်နက် စီစဉ်ရလေသည်။ ။

ထောင်မှူးသည် ထောင်မှူးကြီးရှေ့ချထားသော အမိန့်စာကို ဆွဲယူကာ 'ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့'နှင့်ပြောပြီး ထွက်သွား၏။ ။

ထောင်ထဲတွင် ကြိုးပေးရတော့မည်ဟု ကြားကတည်းက ထောင်အမှုထမ်း အရာထမ်းများ နှင့် အကျဉ်းသားများ တို့ ၏ စိတ်တွင် ရင်တဒိတ်ဒိတ်နှင့် တစ်မျိုးတစ်မည် တွေ့သွားကြသည် မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်လေသည်။ ။ ထောင်မှူး ရူးပေါ့ပေါ့လည်း အသနားစာ စာရွက်ကိုကိုင်ပြီး ရင်တ

ဒိတ်ဒိတ် ဖြစ်နေ၏။ သူသည် မိမိရုံးသို့သွားရင်း ဘယ်အကောင်ပါလိမ့်
ဟု ပါးစပ်မှ ရေရွတ်ပြီး အမိန့်စာကို ကြည့်လိုက်ရာ Maung Sein Son of
Ba Khwe ဟု တိုးတိုးရေရွက်လိုက်၏။ ထို့နောက် သူသည် ဆက်ပြီး ရေ
ရွတ်မိပြန်သည်။ ။ အင်း... သောက်စကားများ တဲ့ ကောင် ဒုက္ခဖြစ်နေပါ
လား။

ထောင်မှူးသည် အမိန့်စာစာရွက်ကို သေချာစွာခေါက်ပြီး မောင်စိန်
၏ မူလရုံးဝရမ်းတွင် တွဲ ထားလိုက်၏ ၎င်းနောက် ရိက္ခာဂိုဒေါင်မှ အကျ
ဉ်းသား၏ ကိုယ်အလေးချိန်ရန် ကတ္တားကိုယူခိုင်းခဲ့ ပြီး ကြိုးတိုက်ဆီသို့
ထွက် လာလေသည်။ ။

ထောင်မှူး ကြိုးတိုက်သို့ ဝင်လာသောအခါ တစ်စုံတစ်ခုပဲဟု ထင်၍
ကြိုးသမားနှစ်ဦး တုံးလုံး ပက်လက်လဲနေရာမှ ခေါင်းထောင်ကြည့်ကြ
လေသည်။ ။ ထောင်မှူးသည် ရောက်လျှင် ရောက်ခြင်း 'ဟေ့မောင်
စိန်ကို ဘယ်အခန်း ရွှေ့ထားသလဲ'ဟု မေးလိုက်ရာ မောင်စိန်သည် ရင်
တဒိတ်ဒိတ်ဖြစ်သွားပြီး ငေါက်ခနဲထထိုင်၏။ ။

"ကျွန်တော်ဒီမှ ပါ သခင်"

ကြိုးသမားမောင်စိန်သည် လှမ်း၍ အသံပြု လိုက်လေသည်။ ။

ထောင်မှူးသည် ဟန်နှင့်ပန်နှင့် ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်သွင်းပြီး
မောင်စိန်အားထားသည့် အခန်းရှေ့သွားရပ်၏။ ။ ထို့နောက်သူသည် ပေါ
င်ချိန်ကတ္တားထမ်းပြီးလာကြသော အကျဉ်းသား တစ်စုအား လှမ်းအော်
လိုက်ပြန်သည်။ ။

"လက်ကလွတ်ကျလို့ ကျိုးဦးမယ်ကွ။ မြန်မြန်သွင်းခဲ့စမ်း"

ကြိုးသမားသည် ထောင်မှူးအား မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းနှင့် ထောင်ပုံစံ

ဆောင့်ကြောင့်ကလေး ထိုင်၍ ကြည့်နေလေသည်။ သူသည် ထောင်မှူး
က ဘာမှ မပြောဘဲ ကတ္တားကို အယူခိုင်းသံကြား ရ သဖြင့် ဘာပါလိမ့်
ဟု တွေးတောမနေနိုင်တော့ဘဲ...

"သခင် ကတ္တား ဘာလုပ်ဖို့ တုံး"

ဟု လှမ်း၍ မေးမိလေသည်။

မောင်မှူးသည် ကြိုးသမားအား တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး...

"မင်းရဲ့ ကိုယ်အလေးချိန်ကို ချိန်ကြည့်မလို့ ပါ"

ဟု အေးအေးလူလူပြောလိုက်သည်။

အကျဉ်းသားများမှာ ကိုယ်အလေးချိန် အတိုးအလျော့ကို တနင်္ဂနွေ
နှစ်ပတ်လျှင် တစ်ကြိမ်ကျ လူတိုင်းချိန်ရ၏။ ကိုယ်အလေးချိန်
လျော့သူများအား အကျန်းမာဟု ဆိုကာ ဆရာဝန်က နို့၊ ပေါင်မုန့်၊ ငါးဟ
င်း စသည် များကို ရက်အကန့်အသတ်နှင့် ထုတ်ပေးရန် ထောက်ခံ
သောအခါ ထောင်ပိုင်ကြီးက ပေးခွင့်ပြုလေသည်။

သို့နှင့် ပေါင်ချိန်ရမည့်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ကြိုးသမားမောင်စိန်သ
ည် သို့လော.... သို့လော.... မဖြစ်ပေ။ မောင်စိန်သည်
ပေါင်ကိုကောင်းစွာချိန်ပြီး တိုက်တွင်းသို့ ပြန်ဝင်ကာ ထောင် မှူးအား
လှမ်းမေးလေသည်။

"သခင် ကျွန်တော် ဘယ်နှပေါင်ရှိသလဲ"

"ဟဲ....ဟဲ..... နှစ်ပေါင်ပဲရှိတယ်"

"ဟာ... ဘယ် နှစ်ပေါင်ကပါ့မလဲ။ အရင်တစ်ပတ်က ပေါင် (၁၃၀)
တောင် ရှိတယ် မှုတ်လား"

"ဟဲ....ဟဲ... မင်းပေါင်မင်း လှန်ကြည့်လေ။ နှစ်ပေါင်မရှိ၊ ဘယ်နှစ်ပေါင်ရှိသလဲ။ လူတစ်ယောက်နှစ်ပေါင်ပေါ့ကွ ဟား....ဟား....."

မောင်စိန်နှင့် တိုက်တန်းစီးတို့ သည် အခုမှ သဘောပေါက်သွား၍ တဟားဟား ရယ်လိုက် ကြသည် ။ ထို့နောက် ထောင်မှူးက ပေါင်ချိန်ကို ပြောက် လိုက်လေသည် ။

"မင်း (၁၃၄)ပေါင် ရှိတယ်"

အကျဉ်းသားသည် ပေါင်တိုးသည် ဆို၍ အတော်သဘောကျပြီး ပြုံးနေလေသည် ။ သဘောကျ သဖြင့် သူသည် ဆက်၍ ပင် ပြောနေ၏ ။ "

ထောင်ထဲရောက်ပြီးမှ သိပ်ပေါင်တိုးတာ ဟဲ... ဟဲ.... ဒါ လုံးတီးဆန်စားလို့ နေမှာ ပဲ.... ဟဲ....ဟဲ...."

အကျဉ်းသားသည် ပျော်၍ မဆုံးသေး။ ထောင်မှူးသည် မသွယ်မဝိုက်ဘဲ ပြောချလိုက် သည် ။

"မောင်စိန်.... မင်း အသနားစာရှုံးပြီ။ ဒါနဲ့ ကြိုးပေးမလို့ ပေါင်ချိန်တာ"

မောင်စိန်သည် ဟိုက်ခနဲ တစ်ချက်အော်လိုက်ပြီး မတ်တတ်ရပ်နေရာမှ တအိအိ ထိုင်၍ ထိုင်၍ ကျသွားပြီး တအိအိနှင့် ငိုချ လိုက်လေသည် ။

"ကုသိုလ်ပေါ့ကွာ....မောင်စိန်....ဟုတ်လား"

ထောင်မှူးက ပြောစရာမရှိတော့၍ ဒါပဲပြောနိုင်သည် ။

"သခင်....ဘယ်တော့....ဘယ်တော့.....သတ်မလဲ.....သခင်"

မောင်စိန်သည် မျက်လုံးပွတ်ပြီး မေးပြန်သည် ။

"ဒါကတော့ ထောင်ပိုင်ပြီး သဘောပဲ။ အယူခံ၊ အသနားခံ၊ ရှုံးပြီးရင် သူ့သဘောပဲ။ သူရက် ချိန်း လုပ်ပေးရတယ်"

"အမယ်လေး..... အမေရယ်..... အမေ့သား သေရတော့မယ် အမေရဲ့ "

မောင်စိန်၏ ကြေကွယ်ဖွယ်ရာအသံသည် တိုက်သံနှင့် ဟိန်းသွားလေသည် ။

* * *

ထောင်မှူးကြီးသည် ကြိုးသမားအယူခံရှုံးကြောင်း ထောင်ပိုင်ကြီးအား ပြောပြရာ ထောင်ပိုင် ကြီးက နက်ဖြန် ကြိုးပေးမည်။ အဆင်သင့် လုပ်ထားပါဟု ပြောပြီး ဆေးရုံသို့ ထွက်သွားလေသည် ။

ရှေးခေတ်က ထောင်ပိုင်ဆရာဝန်ကြီးများမှာ နှစ်မျိုးနှစ်စား ရှိလေသည် ။ အင်းစိန်-ရန်ကုန် နှင့် မန္တလေးထောင်ကြီးများ ရှိ ထောင်ပိုင်ဆရာဝန်များမှာ အချိန်ပြည့် တာဝန်ယူကြရ၍ အခြား ထောင်ကြီးထောင်သေးရှိ ထောင်ပိုင်ဆရာကြီးများမှာ အချိန်ပြည့်မဟုတ်ဘဲ အပြင်ဆေးရုံကြီးများ နှင့် ပူးတွဲကိုင်ကြရသဖြင့် တာဝန်ယူသမျှ ထောင်မှူးကြီးကသာ လုံးပမ်းကြရလေသည် ။ သူတို့ ၏ လစာမှာ လည်း ဆရာဝန်ကြီးလစာသာဖြစ်ပြီး ထောင်အတွက် အုပ်ချုပ်ခ အနည်းငယ်သာရကြ၍ ထောင်ကို စတိမျှသာ အရေးယူကြ၏ ။

သို့နှင့်ဘာမှ နားမလည်ဘဲ ထောင်မှူးကြီးသယ်သွားသမျှ သဘောတူကြရသည် သာ ဖြစ်၏ ။ ယခုခေတ်တွင် ခရိုင်ဆရာကြီးများ သည် ထော

င်နှင့် လုံးဝမပတ်သက်တော့ဘဲ ထောင်ပိုင်များ ၊ ထောင်တာဝန်ခံ အရာရှိများ သီးသန့်ရှိကြလေသည် ။ ဤကား ရှေးခေတ်နှင့် ယခုခေတ် မတူပုံကို သိရှိရန် ဖော်ပြခြင်းဖြစ်ပေ၏ ။

ထောင်ပိုင်ဆရာကြီး ထွက်သွားပြီးနောက် ထောင်မှူးကြီးသည် မိမိရုံးခန်းရှိ သော့ခတ်ထား သော သေတ္တာထဲမှ ကြိုးပေးမည့် မနီလာလုပ်ကြိုးကြီးတစ်ချောင်းကို ထုတ် လိုက်လေသည် ။ ကြိုးပေးရန် ကြိုးမှာ သီးသန့်ရှိ၍ ကြွက်၊ ပိုး၊ မဖျက်ဆီးနိုင်ရန် ကြီးစွာသော သတိနှင့် သော့ခတ် ထားရ၏ ။ ကြိုး၏ အလုံးမှာ ကျစ်လုံးကြိုးဖြစ်လေသည် ။ ကြိုး၏ အားမှာ ပေါင် (၁၄၀၀) (ပိဿာချိန် လေးရာ)မျှကို အဆွဲခံနိုင်သော တကယ့်ကြိုးများ ဖြစ်ကြ၏ ။

* * *

(၃)

ထောင်မှူးကြီးသည် ကြိုးစင်တွင် ကြိုးကို တပ်ဆင်ပြီး ဖြစ်၏ မြန်မာပြည်ထောင်များ တွင် ထားရှိသော အိန္ဒိယမှ အာလီပူရ်ပုံစံကြိုးစင်မှ အုတ်ခုံပေါ်၌ လိုအပ်သည့်အခါမှ တပ်ဆင်လေ သည် ။ မလိုသောအခါ ဖြုတ်ထားနိုင်၏ ။

ထောင်မှူးကြီးသည် တပ်ဆင်သည့် ကြိုးတစ်ချောင်းကို ညနေထောင်မပိတ်မီကပင် တပ်ဆင်ထားရာ လခစားထောင်ဝါဒါများကို ကြိုးစင်အားစောင့်စေ၏ ။ အစောင့်မရှိက တစ်စုံတစ်ဦး က ကြိုးကို နှောင့်ယှက်မည်ကို စိုးရိမ်ရလေသည် ။ ကြိုးပေးချိန်မှာ နံနက်ဝေလီဝေလင်း အကျ

ဦး သားများ အိပ်ဆောင်မှ မဆင်းမီ အပြီးလုပ်ရလေသည်။ ။

ကြိုးကွင်းစွပ်၊ ဒေါက်ဖြုတ်တို့ အား အရံသင့် ကြိုးတိုက်၌ အိပ်ခိုင်းထား၏။ ဗုဒ္ဓဘာသာထုံးစံ အရ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးအား ပင့်ဖိတ်ပြီး ကြိုးသမားမောင်စိန်အားလည်း ညနေကပင် သရဏဂုံ တင်ထားပြီးဖြစ်လေသည်။ ကြိုးသမားလည်း ညှိုးငယ်စွာဖြင့်....

"ကဲ.... အားလုံး နှုတ်ဆက်ခဲ့တယ်နော်။ နက်ဖြန်တော့ အပြီးပဲ"

ဟု နှုတ်ဆက်ထားလေသည်။ ။

ထောင်ကျထောင်မှူးလည်း သူ့တာဝန်ရှိသည့် အကျဉ်းသားမှတ်ပုံတင် ခွေးသားရေပုရပိုက် နှင့် ကြိုးသမားဝရမ်းများ ၊ ဟိုက်ကုတ်မှ အယူခံပယ်လွှာ၊ ဘုရင်ခံ၏ အသနားစာပယ်လွှာ၊ ဘုရင် မင်းမြတ်၏ အသနားစာပယ်လွှာများကို နံနက်လာမည့် သက်သေတရားသူကြီးအားပြရန် အသင့် လုပ်ထား၏။ ။

ထို့နောက် သူသည် ကိုယ်ပေါ် အမှတ်အသားများ လွဲနေမည်ကိုစိုး၍ ခွေးသားရေ ပုရပိုက် စာအုပ်ကိုထမ်းပြီး တိုက်သို့ သွားပြန်သည်။ ။ ထောင်မှူးသည် ကိုယ်ပေါ်မှ အမှတ်အသား ပျောက်မည်ကို စိုးရိမ်နေရာ အလွန်သေချာသူဟု ဆိုရမည် ဖြစ်၏။ ။

"ကဲ... လက်ဝဲဖက်ဆံစ မှဲ့ နက်တစ်လုံး"

ထောင်မှူးသည် မှတ်သားထားသည့် ခွေးသားရေပုရပိုက်ကို ဖတ်ပြီး ကြိုးသမားနဖူးကို ကြည့် လိုက်သည်။ ။ သို့ရာတွင် မှဲ့ မရှိတော့။ ။

"ဟောဗျာ..... မှဲ့ ဘယ်ကိုရောက်သွားသလဲ"

ထောင်မှူး မျက်လုံးပြူးသွား၏။ ။

"ဘယ်သိမလဲ သခင်"

ထောင်မှူးသည် ဦးခေါင်းကိုတစ်ချက်ကုတ်ပြီး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်သွားလေ သည် ။ သူသည် အမှတ်အသားအသစ်ရှာပြီး ခွေးသားရေပုရပိုက်တွင် ဖျက်ရေးရန် ကြံသေး၏ ။ သို့ရာတွင် ထောင်ပိုင်၊ ထောင်မှူးကြီးများက လက်မှတ်ထိုးထား၍ မဖျက်ရဲတော့ပေ။ သို့နှင့် အခက် တွေ့နေရာ ခေါင်းကုတ်ပြီး စဉ်းစားလေတော့သည် ။ စိတ်ကူးဉာဏ်မသေးသော ထောင်မှူးသည် ချက်ချင်း စိတ်ကူးတစ်ခုရသွားပြီး.....

"မှန်း..... မင်းနဖူးပြစမ်း"

ဟု ဆိုကာ လက်ဝဲဆံစတွင် ဖောင်တိန်ဖြင့် မှဲ့တစ်လုံး လုပ်ပစ် လိုက်လေသည် ။

"ဟေ့ ဒီမယ် မင်းမှဲ့မင်းပျောက်အောင်လုပ်တာ လိမ်လည်မှုနဲ့ တရားစွဲနိုင်တယ် သိလား။ နက်ဖြန် တရားသူကြီးလာလို့ ရှိရင် ငါက လက်ဝဲဆံစမှဲ့တစ်လုံးဆို မင်းက ဒီမှာ လို့ ပြ.... ကြားလား"

ထို့နောက် ထောင်မှူးသည် အမှတ်အသားတစ်ခုကိုရှာပြန်သည် ။ ထောင်ဥပဒေတွင် အကျဉ်းသား၊ အချုပ်သား ကိုယ်ပေါ်၌ အမှတ်အသား ယူရာ၌ အမှတ်အသားသုံးခုယူရ၏ ။ မျက်နှာ တွင် ကျောက်ပေါက်မာရှိသည် ။ လက်မောင်းတွင် ကျောက်ထိုးရာရှိ၊ ပေါင်တွင် ထိုးကွင်းမင်ကြောင် ရှိသည် ။ အစရှိသော အမှတ်အသားမျိုးမှာ ထောင်ဥပဒေ၌ မသုံးပေ။ ဤအမှတ်အသားမျိုးမှာ ဗမာ ပြည်၊ ဗမာလူမျိုးများ ၌ ပေါလှပေသည် ။ သို့နှင့် မပျောက်မပျက် ဆင်တူယိုးမှားမဖြစ်နိုင်မည့် အမှတ်အသားကိုသာ မှတ်ယူရသည် ။ ဘယ်ဘက်ပါးလယ်တွင် မှဲ့ကြီးတစ်လုံး၊ လက်ျာလက်ပြင် အောက် အမာရွတ်ရှည်တစ်ခု စသည် ဖြင့် တိတိကျကျ မှတ်ယူရ၏ ။

ထောင်မှူးသည် မောင်စိန်၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် အမှတ်အသားတစ်ခု လုပ်လိုက်ပြီး နောက်ထပ်နှစ်ခုကို ဆက်၍ ကြည့်ပြန်သည်။ ။

"ဘယ်ဘက်ခူး အမာရွတ်ဝိုင်းတစ်ခု"

သူသည် စာအုပ်ကိုဖွင့်ဖတ်ပြီး မောင်စိန်၏ ဘယ်ဘက်ခူးကို ကြည့်လိုက်ရာ အမာရွတ် တစ်ခု တွေ့သွားသဖြင့် အတော်သဘောကျသွား၏။ ။ ခူးဟူသည် မှာ ငယ်စဉ်က မှောက်ရက်လဲသူ ချည်းသာဖြစ်၍ လူတိုင်း လိုလိုရှိကြသည် မဟုတ်ပါလော။ အမှတ်အသားသုံးခုအနက် တစ်ခုသာ လို တော့သည်။ ။

"ဒီဘယ်ဘက်လက်ခုံ စာအမှတ်ကလေးတစ်ခု"

သူသည် အော်ပြီးကြည့်ပြန်ရာ စာအမှတ်ကလေး မရှိပြန်ချေ။

"မင်း....တော်တော် ဂွကျတယ်ကွာ။ အမှတ်တွေကို ဘာလုပ်ပစ်မှန်း မသိဘူး။ ကဲ.... ကြာတယ်။ ငါ မင်းနဲ့ တို့ ပစ်ခဲ့မယ်။ နောက်တစ်ခါတော့ မဖျက်ပစ်နဲ့ ကိုယ့်လူ"

ထောင်မှူး ရူးပေါပေါသည် သူ့အလုပ် အားလုံး အရန်သင့်ဖြစ်ပြီဟု သဘောတွေ့ကာ တိုက်တန်းမှ လေချွန်ပြီး ထွက်သွားလေ၏။ ။

* * *

(၄)

"ဟော...ဆရာ၊ အရင်ကြိုးသမားက မောင်စိန်၊ အဖေက ဘခွေး၊ အခုလူက မောင်ဆင်၊ အဖေက ဘခွေးပဲ"

"ဟေ ... ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ် ဆရာ"

"အေး... အဲဒါ သတိထား။ အရင်နာမည်တူတဲ့ ကုလားတစ်ယောက်က ဆွဲခေါ် လာပြီး လွှတ်လိုက်လို့ ထောင်အပြင်ဘက် သရက်ပင်အောက် ရောက်မှ ပြန်ဖမ်းရတာ မှတ်မိသေးလား။ အလုပ်လုပ်ရင် မသေမချာနဲ့ ရူးကြောင်ကြောင် မလုပ်စမ်းပါနဲ့ ။ သေချာအောင် လုပ်မှ ပေါ့"

"ဟာ...ဆရာ စိတ်ချပါ။ ကြိုးသမားတွေ မမှားရပါဘူး"

"ကောင်းပြီ၊ ရုံးက စီရင်ချက် မြန်မြန်တောင်းပြီး အယူခံ မြန်မြန်ရေး
"

"ကောင်းပြီ ဆရာ"

ထောင်မှူးသည် ကြိုးသမားအား ကြိုးတိုက်သို့ ခေါ်သွားလေသည် ။

ကြိုးသမားလူသစ်သည် ကြိုးတိုက်ထဲ၌ သူလိုလူစားတစ်ဦး တွေ့ရသောအခါ စိတ်အားငယ်ခြင်း ပျောက်ဟန်ဖြင့် ဝင်လာစက ငိုထားသည့် မျက်ရည်ကို သုတ်ပစ်လိုက်၏ ။ ထောင်မှူးက မှတ်ပုံတင်ရင်း မေးမြန်းသော စကားကိုလည်း ကောင်းစွာ ပြောနေလေသည် ။ ထောင်မှူးက ရှေ့နေလေသံဖြင့် ထောင်မှ အယူခံကောင်းကောင်း ရေးပေးမည်ဟု ပြောသွားသောအခါ အတော် ရွှင်လန်းသွားလေသည် ။

ထောင်ထုံးစံ ကြိုးသမားကိုဖြစ်စေ၊ တိုက်ပိတ်ခံရသည့် အကျဉ်းသား ကိုဖြစ်စေ အခန်း တစ်ခန်းတည်း၌ အမြဲထားသည် မဟုတ်။ တစ်နေ့တစ်ကြိမ် အခန်းပြောင်းပေး၏ ။ အခန်းနံပါတ် ဘယ်လောက်တွင် ဘယ်သူအိပ်သည် ကို သက်ဆိုင်ရာထောင်မှူးက ရေးမှတ်ရလေသည် ။

ထောင်ကြီးများမှာ တိုက်ထောင်မှူးဟု သီးသန့်ထားရှိ၏ ။ ထောင်င

ယံတွင် ထောင်ကျ ထောင်မှူးက တာဝန်ယူရသည် ။
တိုက်ခန်းလွှဲပြောင်းခြင်းမှာ လုံခြုံရေးအတွက် လုပ်ခြင်းဖြစ်လေ သည် ။
အမြဲတမ်းနေရက အဆောက်အအုံ၏ အခြေအနေနှင့် ဥပမာ - တစ်မိမိမိ
မလုပ်ရအောင် တားဆီးထားခြင်းပင်ဖြစ်သည် ။

ကြိုးဒဏ်ပေးခြင်းခံရသော အကျဉ်းသားများမှာ စားပြီးအိပ်၊ အိပ်ပြီး
စားနှင့် အချိန်ကုန်ရ တော့သည် ။ အခြားထောင်အလုပ်မရှိပေ။ ဘုရား
စာ တရားစာ ဖတ်လိုက ဖတ်ခွင့်ပြု၏ ။ ဘာသာ အလိုက် တရားဟောပု
ဂ္ဂိုလ်များ နှင့်လည်း တနင်္ဂနွေတစ်ပတ်တစ်ကြိမ် တွေ့ခွင့်ပေးထားလေ
သည် ။

ထောင်ကျထောင်မှူးများ သည် ရုံးတော်မှ တရားသူကြီး၏ စီရင်ချ
က်ကိုရသောအခါ ကြိုးသမားအား တရားသူကြီး၏ အယူအဆကို
ပြောပြရလေသည် ။ ထိုအခါ ကြိုးသမားသည် မျက်လုံးပြူးပြူနှင့် နား
ထောင်နေတတ်၏ ။

"ကဲ.... မင်းက ဘာပြောချင်သေးသလဲ"

ဟု ထောင်မှူးက မေးသောအခါ ခေါင်းကို နာနာကုတ်လေတော့သ
ည် ။ ပုံမှာ ဘာပြောရမှန်း မသိခြင်းဖြစ်နေခြင်းပင်တည်း။

လောဘ၊ ဒေါသတရားမှာ လွန်စွာ ကြောက်မက်ဖွယ်ဖြစ်လေသည် ။
လောဘ၊ ဒေါသ ဦးစီး၍ ပြုမိခဲ့သော ကိစ္စမှာ နောင်အခါ ပြုပြင်မရအော
င် မှားတတ်လေသည် ။ တကယ် တရားကျ စရာပင်ဖြစ်ပေသည် ။

ကြိုးသမားမောင်စိန်သည် ထောင်မှူးအား ဘာပြောရမှန်းမသိ၍
ခေါင်းကိုကုတ်လိုက်၊ ကြမ်း ကိုကုတ်လိုက် လုပ်နေသည် ။ မောင်စိန် အ
မှုဖြစ်ပွားပုံမှာ သူထောင်ထားသော ငါးမြီးကို သေသူက ခဏခဏခိုးယူ
သဖြင့် တစ်နေ့တွင် လက်ဆုပ်လက်ကိုင်မိလေရာ မောင်စိန်သည် ဒေါသ

အလျောက် မြက်ခုတ်ဓားဖြင့် စလွယ်သိုင်း ခုတ်ချလိုက်၏။ သေသူက အော်ပြီးပြေးရာ မောင်စိန်က နောက်မှ လိုက်ပြီး ဆင့်၍ ဆင့်၍ ဓားစာ ကျွေးသဖြင့် ဝါးနှစ်ပြန်လောက်တွင် အသက်ထွက်လေတော့သည်။ ။

မောင်စိန်သည် သေသူအား ဒေါသအလျောက် တစ်ချက်တည်း ခုတ် လိုက်၍ သေသွားက အပြစ်နည်းနည်း ပေါ့မည် ဖြစ်၏။ ယခုတော့ မ သေမချင်း ဆင့်၍ ဆင့်၍ ခုတ်ခြင်းမှာ သေစေလိုသော ကမ္မပထက အ ထူးမြောက်သဖြင့် သေစားသေစေအမိန့်ကို ရလာခဲ့လေသည်။ ။

သို့ရာတွင် မောင်စိန်သည် ရုံးတော်တွင် ဖြောင့်ချက်ပေးသည် မဟု တ်။ သေသူက ခုခံ၍ ကြောက်အားနှင့် ဓားကို လွှင့်ပစ်လိုက်ရာမှ ထိသွားခြင်းသာဖြစ်သည် ဟု ထွက်ဆိုခဲ့၏။ ထောင်သို့ ရောက်မှ ထော င်မှူးအား ဟုတ်ပါသည် ၊ မှန်ပါသည် ဟု ဆိုလေသည်။ ။ ထူးဆန်းသည် မှာ မည်သည့် တရားခံမဆို ထောင်မှူးထောင်ပိုင်ကို မှန်ရာပြောတတ် လေသည်။ ။ ဤကဲ့သို့ ပြောခြင်းမှာ အကြောင်းရှိ၏။ တရားခံသည် ရှေး က လူအား၊ ဉာဏ်အား၊ ငွေအားဖြင့် ကြံခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ။ နောက်ဆုံး အပြစ်ရသောအခါတွင် အားကိုးရာမဲ့လေရတော့ကား တတ်နိုင်ရင် က ယ်ပါဦးဟူသော သဘောဖြင့် ဖွင့်ချခြင်းပင်ဖြစ်တန်ရာ၏။ ။

ထောင်မှူးသည် သူ့အတတ်နိုင်ဆုံးရေးပြီး ကြိုးသမားမောင်စိန်အား ဖတ်ပြလေသည်။ ။ အကယ်၍ မဆိုစကောင်း ရုံးဦးတော့ ဘုရင်ခံထံ အ သနားစာတစ်ကြိမ်နှင့် ရှင်ဘုရင်ထံတစ်ကြိမ် ကျန်သေးသည် ဟု နှစ်သိ မ့်လိုက်သောအခါ ကြိုးသမားသည် ရင်ချောင်သွားဟန်ဖြင့် ပြုံးပြုံးရယ် ရယ် လက်မှတ်ထိုး လိုက်လေသည်။ ။

ကြိုးသမားမောင်စိန်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်အခန်းတွင် နေရသော မောင်ဆင်သည် မိမိကိစ္စ ကိုတွေးရင်း ထောင်မှူးနှင့် ကြိုးသမားမောင်စိ

န်တို့ ပြောဆိုနေကြပုံကို ညှိုးငယ်စွာ နားထောင်နေ ၏။ ကြိုးသမား
စောင့် ထောင်ဝါဒါသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ရပ်ကြည့်ကာ မောင်ဆင်၏ အ
နီးသို့ ကပ် သွားသည်။ ။

"ဘယ့်နှယ့်လဲ... ခင်ဗျားကိစ္စက ငြင်းကွက်ရှိသလားဗျ"

"အင်း..... ငြင်းမယ်ဆို ငြင်းနိုင်ပါတယ်။ သေတဲ့ လူနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့
သမီးယောက်ဖ အရင်းကြီးဗျ"

ထိုအခါ ထောင်မှူးသည် မောင်ဆင်အား လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး.....

"ဘာ.....ဘာ....."

ဟု မေးလိုက်ကသည်။ ။

"သေသူနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ သမီးယောက်ဖလို့ ပြောတာပါ သခင်"

"ဟေ..... ဆွေမျိုးအချင်းချင်း ဖြစ်လာတာကိုး။ ဘာလဲ အမွေလုကြ
တာလား"

"ဟဲ...ဟဲ... အမွေလုကြတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ မသာဖဲပိုင်းမယ်
အပျင်းပြေ ဖဲကစားကြရာ က ပိုက်ဆံနှစ်ပြားနဲ့ စကားများကြတယ် သခ
င်၊ ဒီကောင်က တော်တော်ညစ်တာ"

"ဟေ....ပိုက်ဆံနှစ်ပြားနဲ့ မို့သာ တစ်ပဲဆို ခက်သေးတယ်"

ကြိုးတိုက်အတွင်းရှိ သူတို့ သည် တဝါးဝါး ရယ်ကြပြန်သည်။ ။

"ဒါနဲ့ သခင် ကိုမောင်ဆင်က မေးနေတယ်။ ထောင်ထဲ ကြိုးပေးခံနေ
ရတဲ့ သူတွေ ထောင်မှူး ထောင်ပိုင်က မလွှတ်ရင် ထောင်ထဲက မသွားနိုင်ဘဲ
တဝဲဝဲလည်လည်ဖြစ်နေတယ်လို့ ဆိုတာ ဟုတ်သလားတဲ့ "

တိုက်တန်းစီးက ကြံကြံဖန်ဖန် ထောင်မှူးအား မေးပေးလိုက်၏။ ။

"ဟား..... အလကား တောက်တီးတောက်တဲ့ ကွာ

"ဒါဖြင့် ကြိုးစင်က တယ်ခြောက်တယ်လို့ ဝါဒါညစောင့်တွေက ပြော
ပါကလား သခင်။ ကြိုးသမားတွေ မကျွတ်လို့ နေမှာ ပေါ့"

"အေးကွ..... တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ အစိုးရ လခစားသေတာတောင်
သွားချင်ရာသွားတော့ ဆိုပြီး ပြန်တမ်းအမိန့်စာတွေ ဖတ်ကြတယ်။ ကြိုး
သမားသေတော့ ပြန်တမ်းဖတ်တာတော့ မတွေ့ရဘူး"

ထောင်မှူးက လူတတ်လုပ်ပြီး ပြောလိုက်သည် ။

"ဟင်.... သခင်၊ ဒီလိုဆို မဆိုစကောင်း ကျွန်တော်တို့ တောင် ခက်
သေးတယ်။ သေသွားပြီး ထောင်ထဲက မထွက်နိုင်ရင်... အခက်.... ဟဲ...
.ဟဲ....."

"ဟာ... ဘာခက်စရာရှိလို့ လဲ။ အပြင်မယ်ဆို ထမင်းရှာစားနေရဦး
မယ်။ ထောင်ထဲဆို ထမင်းဖိုဝင်တုပ်ရုံပေါ့ကွာ"

ကြိုးသမား အကျဉ်းသားများ ရယ်ကြပြန်သည် ။ ထို့နောက် ထောင်
မှူးသည် မောင်ဆင် အား ရုံးမှ စီရင်ချက်ရောက်က အယူခံကောင်း
ကောင်း ရေးပေးမည်။ ဘုရားသာ ရှိခိုးပါဟု ပြောပြီး ထွက်သွားလေသ
ည် ။

တိုက်တန်းစီးသည် ထောင်မှူးထွက်သွားပြီးမှ ထောင်မှူး သဘော
ကောင်းပုံ၊ အနည်းငယ် ရူးပေါပေါနိုင်ပုံကို ပြန်ပြောရာ ကြိုးသမားများ
စိတ်ပြေလက်ပျောက် ဖြစ်သွားကြ၏ ။

နံနက် (၁၀)နာရီထိုးသောအခါ ကြိုးသမားများ ထောင်ဝင်စာတွေ့လို့
သူများကို ထောင်မှူး က ထောင်တွင်းသို့ ခေါ်လာပြန်လေသည် ။

အပြင်လူများ သည် ထောင်တွင်းသို့ ဝင်ခွင့်မရှိကြပေ။ သို့ရာတွင်

ကြိုးသမားအား တွေ့လို သူများမှာ ထောင်တွင်းသို့ ဝင်ခွင့်ရကြ၏ ။
အကြောင်းမှာ ကြိုးသမားအား ကြိုးတိုက်မှ ထုတ်ယူခြင်း များ မသင့်
တော်သည့်အပြင် စိုးရိမ်ရ၍ အခန်းတွင်းသော့ခတ်ပြီး
လှောင်ထားရခြင်း ဖြစ်၏ ။

ထောင်တွင်း၌ ကြိုးသမားများအား ခေါင်းရိတ်ခြင်း၊ ဆံပင်ညှပ်ခြင်း
ပြုလုပ်ကာ အခန်းမှ မထုတ်မီ နောက်ပြန်လက်ထိပ်ခတ်ပြီးမှ ထုတ်ရ
လေသည် ။ ကြိုးသမားများအား ရေချိုးထုတ်လျှင် လက်ထိတ်မခတ်ပေ။
ရေကို စဉ်အိုးနှင့်ထည့်၍ တိုက်တွင်း၌ ပင် ရေချိုးစေ၏ ။ ရေချိုးစဉ် တို
က်၏ အဝင်တံခါးများကို သော့ခတ်ထားသည် ။ ကြိုးသမားထုတ်တိုင်း
ထောင်မှူးရှိရ၏ ။ ကြိုးသမား၏ ထောင်ဝင်စာသမားများကို တိုက်သို့
ခေါ်ဆောင်သွားရသည် ။ ထောင်မှူးများ စောင့်၍ လိုက်ရ၏ ။ ကြိုးသ
မားမှာ မူ သော့ခတ်ထားသည့် သံတိုင်ကြားမှ နေ၍ စကားပြောရလေသ
ည် ။

ကြိုးသမားကို လာတွေ့သူတို့ အား တံခါးဝတွင် အထူးရှာဖွေခြင်းပြု
၏ ။ မတော်၍ အဆိပ် သွင်းပေးခြင်း၊ လက်နက်သွင်းပေးခြင်း ပြုမည်
ကို စိုးရိမ်၍ ဖြစ်၏ ။ ကြိုးသမား၏ ကိုယ်ပေါ်နှင့် အခန်း ကိုပင် တစ်နေ့
သုံးကြိမ်မျှ ရှာဖွေစစ်ဆေးထားလေသည် ။

တစ်ခါက အိန္ဒိယပြည်ရှိ ထောင်ကြီးတစ်ထောင်တွင် ထောင်ဝင်စာ
လာတွေ့သူက ပိန္နဲသီး အသေးတစ်လုံး စားရန်ယူ လာပြီး ကြိုးသမား
အားပေး၏ ။ ထောင်မှူးများကလည်း သေခါနီး လူ စားပါစေဟု ကြည့်
နေရာ ကြိုးသမားသည် ပိန္နဲသီးအတွင်းမှ ခြောက်လုံးပူးကိုရရှိပြီး ထော
င်မှူးအား ပစ်သတ်လိုက်သည် ဟု ကြားဖူး၏ ။ သို့နှင့် ကြိုးသမား ထော
င်ဝင်စာများကို များ စွာ သတိထားရ သည် ။ ပြောဆိုသည့် စကားများ

များလည်း အမှုကိစ္စကိုသာ အဓိကထား၍ ပြောဆိုစေ၏။ တိုးတိုး နှစ်ကို ယ်ကြားကပ်၍ ပြောခွင့်မပြုပေ။

ကြိုးသမားမောင်စိန်အား ထောင်ဝင်စာလာတွေ့သူများမှာ မျက်ရည် နှင့် မျက်ခွက်ဖြစ်နေ ကြ၏။ ကြိုးသမား၏ မိခင်လုပ်သူမှ တက်၍ ပင် သွားလေသည်။

"ဘယ်နှယ်လဲသား.... နေကောင်းရဲ့ မှုတ်လား"

ကြိုးသမား၏ မိခင်သည် မျက်ရည်သုတ်၍ မေး၏။

"နေကောင်းတယ်အမေ။ အမေ ဘာလို့ လိုက်လာသလဲ။ ငွေခင် မပါဘူးလား။ ကလေး တွေ နေကောင်းရဲ့ မှုတ်လား"

"အေး.... နင်က နင့်မိန်းမကိုပဲ သတိရနေ။ မအေကိုတော့ သတိမရ နဲ့ ။ နင့်မိန်းမက အမေ့ကို မခေါ်ဘူး၊ ကလေးတွေတောင် ငါ့အိမ်ကို မ လာရဘူး"

"ဟာ စိတ်ညစ်ရတဲ့ အထဲ ဒါတွေပြောမနေပါနဲ့ အမေ"

အရေးထဲ အဘွားကြီးသည် သူ့ချွေးမနှင့် မတည့်ကြောင်း ဒီနေရာတွင် ပင် ပြောနေတော့ သည် ။ သို့နှင့် ထောင်မှူးက မနေနိုင်၍ ဝင်ပြောလို က်၏။

"ဒီမယ်..... အမေကြီး၊ ကြိုးသမား စိတ်ညစ်မယ့်စကားတွေကို မပြောစမ်းပါနဲ့ ။ အမှုအခင်း အကြောင်း၊ အသက်ဘေးက လွတ်မယ့်ကိစ္စတွေပြောမှ ပေါ့"

"အမေတော့ ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး.....သားရေ။ အမေတောင် သူများ ပေးမှ စားနေရတာ ။ အခုတော့ မောင်စိန်ကြိုးကျတယ်ဆိုလို့ တွေ့မှ တွေ့ရပါ့မလားလို့ လိုက်လာတာပါ"

အဘွားကြီး မျက်ရည်သုတ်ပြန်၏။

"ကိစ္စမရှိဘူး.....အမေကြီး။ အယူခံအသနားစာကို ထောင်ကလုပ်ပေးတယ်။ ရှေ့နေ တစ်ယောက်ပေးဖို့ တောင် စာရေးထားတယ်။ သူ့ကုသိုလ်ပဲ။ ချွေးမမကောင်းကြောင်း ပြောမနေနဲ့။ တခြားစကားတွေပြော"

"အို....ဒါက တစ်သက်လုံးမကောင်းလို့ မကောင်းကြောင်းပြောရတာ ကိုး"

ထောင်မှူးသည် မတတ်နိုင်တော့၍ တဟားဟားရယ်ကာ ပြောလိုက်၏။

"ကဲ.....ကဲ ပြောချင်ရာပြောတော့ နောက်မကောင်းတဲ့ ဘယ်သူရှိသေးလဲ"

"ဒါနဲ့ ခက်တာ သခင်၊ အမေနဲ့ ငွေခင်နဲ့ ဒါကြောင့်မတည့်တာ"

ကြိုးသမားက ထောင်မှူးအား လှမ်းပြောပြန်သည်။

"ဟဲ့ငစိန်၊ ခက်မနေနဲ့။ ငါက ပါးစပ်တစ်ပေါက်နဲ့ ပြောတာ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ။ နင့်မိန်းမငွေခင်က အပေါက်နှစ်ပေါက်နဲ့ ပြောတာကောင်းလို့ ကြိုးကျတာပေါ့"

"ဟော...ဟော....လုပ်ပြန်ပြီ။ ဒီအမယ်ကြီး.....အမယ်ကြီးက တစ်ပေါက်၊ ငွေခင် သူ့မယား က နှစ်ပေါက်ဆိုတာ ဘာတုံး"

ထောင်မှူးက မနေနိုင် မထိုင်နိုင် လုပ်ပြန်သည်။

"အေးလေ.....ကျုပ်က တစ်ယောက်တည်း၊ ဟိုက သူ့မယားနဲ့ ယောက္ခမက အပြော ကောင်းတယ် မှတ်လား။ ဒါနဲ့ ကြိုးကျတာပေါ့"

"ဪ.....ဒီလိုလား။ ဟား....ဟား...."

ထောင်မှူးနှင့် ကြားရသူ အကျဉ်းသားများ တဟားဟား ဖြစ်နေကြလေသည်။ ။

ကြိုးသမား မောင်စိန်၏ အမေသည် အသက် (၇၀)ခန့်ရှိမည်ဟု မှန်းဆရသည်။ ။ ဆံပင်များ ဖွေးဖွေးဖြူနေ၏။ သို့ရာတွင် သီလကောင်းခဲ့၍ အသက်နဲ့ မလိုက်အောင် သန်မာပေသည်။ သူမ၏ ပုံမှာ ဆင်းရဲစုတ်ချာလှသည်။ ကိုယ်ပေါ်အကျောမှာ အဖာရာများ နှင့် ပြည့်နှက်နေလေသည်။ သို့ရာတွင် သူမသည် ဒေါသကြီးပုံရ၏။ သို့နှင့် သူမ၏ သားလည်း ဒေါသကြီး၍ လူသတ်မှု ဖြစ်လာ သည် ဟု ယူဆရမလို ဖြစ်နေသည်။ ။

အဘွားကြီးသည် ဖက်ကလေးနှင့်ထုပ်၍ သားဖြစ်သူအတွက် တစ်စုံတစ်ခုကို ယူဆောင် လာပြီး.....

"ဒါကလေးကို အမေ ပေးပါရစေ....တောင်မှူးရယ်။ ငယ်ငယ်ကပဲ သူကြိုက်တတ်လွန်းလို့ ယူလာခဲ့တာ"

အဘွားကြီးသည် အထုပ်ကလေးနှစ်ထုပ်ကို မြှောက်ပြနေ၏။ ။

"ကဲ....ပြစမ်း....အမေကြီး"

အဘွားကြီးသည် အထုပ်ကလေးနှစ်ထုပ်ကို ထောင်မှူးရှေ့ ဖြည့်လိုက်၏။ ။ အထုပ်နှစ်ထုပ် အနက် တစ်ထုပ်မှာ မုန့်ဆီကြော်နှစ်ချပ်နှင့် တစ်ထုပ်မှာ ပိန္နဲသီးအိမ်မာ။ ဤအထုပ်ကလေးနှစ်ထုပ် မှာ အဘွားကြီး၏ ဆင်းရဲပုံနှင့် မိခင်တစ်ဦး၏ ကြီးမားလှသော မေတ္တာကို ပြနေလေသည်။ ။

"ဒီမယ်.....အမေကြီး၊ မုန့်ဆီကြော်ကတော့ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ပိန္နဲသီးကတော့ ဆရာဝန်က ပေးရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ပိန္နဲသီးကို ပြန်ယူသွား ဟုတ်လား"

ထောင်မှူးက စစ်ဆေးပြီး အဘွားကြီးကို ပြောပြ၏။ ။

"စားပါစေ.....သားရယ်။ ဒါ သူဦးလေး ဖိုးနီတုတ်ခြံက အသီး သူစား နေကျပါ"

အဘွားကြီးသည် ခက်လှပေသည် ။ သူပြောချင်ရာ ပြောနေပုံမှာ သူ ငယ်ပြန်နေသလားဟု ထင်ရသည် ။ သို့နှင့် ကြိုးသမားအား အရမ်းမ ပေးရဲသော ထောင်မှူးသည် ပိန္နဲသီးကို ထောင် ဆရာဝန်အား ပြခိုင်းလေ ရာ ထင်သည့်အတိုင်း 'မကျွေးရ'ဟု ဆရာဝန်က ပယ် လိုက်လေသည် ။

ပိန္နဲသီးကို မစားရသော ကြိုးသမားသည် မျက်နှာညို၍ အလိုမကျ ဖြစ်သွား၏ ။ သို့နှင့် မိခင်အား.....

"ကဲ....အမေ အားလုံးပြန်ယူသွား။ ကျုပ် ဘာမှ မစားတော့ဘူး"

ဟု လုပ်လေတော့သည် ။

"ဒီမယ်.....မောင်စိန်၊ ငါက ငါ့ဝတ္ထရားအရ ပြောရတာ ။ မင်း ငါ့ကို စိတ်ဆိုးစရာ မလိုပါဘူး။ မင်းအမေ အဘွားကြီး တပင်တပန်းယူလာခဲ့ တာ ငါက ကိုယ်ချင်းမစာဘဲ ပါဝါပြနေတာ မဟုတ်ပါ ဘူးကွ"

"ဟုတ်သားပဲ.....ကိုစိန်ရာ၊ သခင်ထောင်မှူးက သူ့ဝတ္ထရားရှိလို့ ပိတ် ပင်တာပါ"

တိုက်တန်းစီးက ဝင်ပြောလိုက်မှ ကြိုးသမားသည် စိတ်ပြေဟန်ဖြင့် မိခင်နှင့် တခြားစကားများကို ဆက်ပြောကြပြန်သည် ။

ထိုစဉ် ထောင်မှူးသည် မနေနိုင် မထိုင်နိုင် ပိန္နဲသီးအိမ်မာတစ်အိမ်ကို ပါးစပ်ထဲ ကောက်ထည့်ပြီး သားအမိနှစ်ယောက် စကားပြောသည် ကို နားထောင်ရင်း မြို့နေတော့သည် ။ ပိန္နဲသီးသည် မျိုးကောင်းဟန်ရှိလေ သည် ။ ထောင်မှူးရူးပေါပေါသည် ပိန္နဲသီးကို တစ်အိမ်ပြီး တစ်အိမ် ကောက်ထည့်ရာ သားအမိနှစ်ယောက် စကားပြောပြီးတွင် ပိန္နဲသီးတစ်

အိမ်မှ မကျန်တော့ ပေ။ ထောင်မှူးသည် နှုတ်ခမ်းကို လျှာနှင့် လျက်နေသေး၏ ။

"အင်း..... ပိန္နဲသီး တယ်အမျိုးကောင်းတယ်။ ကဲ....ပြောပြီးကြပြီလား။ မိနစ် (၂၀)ရှိပြီဗျ"

ထောင်မှူးသည် ပါးနားသုတ်ပြီး ပြော လိုက်လေသည် ။ အဘွားကြီးနှင့် ကြိုးသမား မောင်စိန်သည် ထောင်မှူးအား မွဲကာရွဲကာ ကြည်လျက် စကားကိုဖြတ်လိုက်ပြီး အဘွားကြီးသည် ထောင်မှူးနောက်သို့လိုက်သွားရလေသည် ။

"ကျုပ်တော့ မစားရဘူးတဲ့ ဗျာ။ သူစားလိုက်တာ ကုန်ရော....လခဲ"

ကြိုးသမားသည် အောင့်မထားနိုင်ဟန်ဖြင့် ထောင်မှူးနောက်ကွယ်တွင် ညည်းတွားလိုက် ၏ ။

"ဟား...ဟား...ဟား....ဒါနဲ့ ကျုပ်ပြောတယ် မှုတ်လား။ ဒီထောင်မှူးက ရူးပေါ့ပေါ့ပါလို့ ။ ကျုပ်တုန်းကလည်း အိမ်က ထောင်ဝင်စာလာတာ ကြက်ဥသုံးလေးလုံးပါလာတယ်။ ဒါတော့ မပေးရပါဘူးဆိုပြီး သူချည်း ဖောက်သောက်ပစ်တာဗျ။ ဟား....ဟား... သိပ်အလိုက်ကန်းဆိုးမသိ တဲ့ လူ။ ဒါပေမဲ့ သဘောတော့ သိပ်မဆိုးဘူးဗျ။ သူကောင်းချင်တဲ့ နေရာကျတော့လည်း အကောင်း သား။ အင်း....ကျုပ်တို့ အကျဉ်းသားဘဝကတော့ သူတို့ လက်ခုပ်ထဲက ရေကိုးဗျ"

တိုက်တန်းစီးသည် ကြိုးသမားအား စိတ်မကောင်းမဖြစ်ရန် ပြောပြနေလေသတည်း။

(၅)

ထောင်ကျထောင်မှူးသည် ကြိုးသမားမောင်စိန်နှင့် ကြိုးသမားမောင်ဆင်တို့ ၏ အယူခံ လွှာကို အချိန်မီ တင်ခဲ့ပြီး ဖြစ်၏ ။ ကြိုးသမားများမှာ တစ်သက်တွင် တစ်ခါမှ မစောင့်ဖူးသော ဥပုသ် ကို နေ့စဉ်ရက်ဆက် စောင့်ပြီး အယူခံအမိန့်ကို ပုတီးတဂျောက်ဂျောက်နှင့် စောင့်နေကြလေသည် ။

ထိုအချိန်တွင် တိုက်တန်းစီး အကျဉ်းသားကပင် တား၍ မရဘဲ ကြိုးသမားမောင်စိန်က သူ့ ပိန္နဲသီးကို စားပစ်ကြောင်း ထောင်မှူးကြီး၊ ထောင်ပိုင်ကြီးကို လျှောက်ထားလေ၍ ထောင်ပိုင်ကြီးက ရူးပေါပေါထောင်မှူးအား ဒဏ်ငွေ (၁၅)ကျပ်တိတိ ဖြတ်တောက်ရန် အမိန့်ပေးပြီး ဖြစ်၏ ။

ထောင်မှူးကလည်း သူလို အယူခံကို တပင်တပန်းရေးပေးသော ကျေးဇူးရှင်အား ပြစ်မှား သည့်မောင်စိန်အား အယူခံရှုံးပါစေဟု ပြောင်ပြောင်ပင် ကျိန်ဆဲခဲ့လေသည် ။

သို့နှင့် ကြိုးသမားမောင်စိန်က ထောင်မှူးပြောပုံကို တစ်ဖန် ထောင်မှူးကြီးအား တိုင်တန်း ပြန်ရာ အလုပ်များ လှသော ထောင်မှူးကြီးသည် စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် အားလုံးသိမ်းဆဲလေတော့ သည် ။

"မင်းတို့ ကြိုးသမားတွေကလည်း အပျိုလေးတွေ ကျနေတာပဲကွာ၊ ထစ်ခနဲဆို တိုင်ရတာ နဲ့ ၊ တောရတာ နဲ့ မျက်ရည်နဲ့ မျက်ခွက် ပြတ်တယ်ကိုမရှိဘူး။ ငါ့လခွေး.....ထောင်မှူး....ရူးပေါပေါက တစ်မျိုး ။ စားစရာရှားလို့ ကြိုးသမားပစ္စည်းကိုမှ မေ့ပြီး စားမိပြန်သတဲ့ ။ ငါလည်း ဒီ

ထောင် လုပ်ရတာ အတော်စိတ်ကုန်ပါပြီ။"

ထောင်မှူးကြီးသည် သဗ္ဗနာမ်ပေါင်း သိမ်းကျုံးအော်လေတော့ရာ အကျဉ်းသားများ နှင့် ကြားရသူ လခစားများ သည် ကြိုးသမားကို သနားရမည်လား၊ ထောင်မှူးရူးပေါပေါကို သနားရမည် လား။ ဒါမှ မဟုတ် ထောင်မှူးကြီးကိုပင် သနားရမည်လားဆိုသည် ကို ဝေခွဲမရနိုင်ကြလေ၍ တခွီခွီနှင့် ရယ်မဆုံးဖြစ်နေကြလေ၏။

ထိုနေ့မှ စပြီး ကြိုးသမားမောင်စိန်သည် အတိုင်အတော မထူရဲတော့ဘဲ ထောင်မှူးရူးပေါပေါ လည်း တစ်ချက်တည်း ငြိမ်သွားတော့သည်။

နေ့ရက်တို့ သည် ကုန်လွန်လာခဲ့လေသည်။ ။ ဟိုက်ကုတ်သို့ သွားနေသော ကြိုးသမားများ အယူခံမှာ တစ်လနီးပါး ကြာသွားလေသည်။

ထောင်မှူးကြီးသည် လိုရမည်ရ ကြိုးသမားနှင့်ပတ်သက်သည့် ကိစ္စများကို ကြိုတင်စီစဉ် ထား၏။ ။ ကြိုးကွင်းစွပ်မည့်သူ၊ တိုက်တန်းစီးနှင့် ဒေါက်ဖြုတ်မည့်သူ တစ်ဦးလည်း အရံသင့်ရထားပြီး ဖြစ်ရာ ထောင်မှူးကြီးအတော် စိတ်အေးရလေသည်။ ။ လုပ်မည့်သူမရှိလျှင် ထောင်မှူးကြီး ကိုယ်တိုင် လုပ်ရမည်မဟုတ်ပါလော။

တစ်နေ့တွင် ကြိုးသမားနှစ်ဦး၏ အယူခံလွှာနှစ်စောင်ကို ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ရရှိလေရာ ထောင်မှူးကြီးသည် မန်းမှုတ်ပြီး စက္ကူအိတ်ကို ဖောက်လိုက်၏။

ထို့နောက် သူသည် ထောင်ကျထောင်မှူးကို မြန်မြန်ခေါ်လေသည်။ ။ ထောင်မှူးရောက်လာ သောအခါ အယူခံအမိန့်စာကိုပေးပြီး

"ကဲ....ဘုရင်ခံဆီ မြန်မြန် အသနားခံစာ တင်ပေတော့။"

ဟု စိတ်ပျက်စွာ ပြောလိုက်တော့သည်။ ။

ထောင်မှူးသည် အယူခံပလပ်လိုက်သော ဟိုက်ကုတ်အမိန့်စာကိုကြည့်ပြီး....

"ဒီအကောင်တွေ ရှုံးရမှာ ပေါ့။ ကျေးဇူးရှင်ကို ကျေးစွပ်တဲ့ အကောင်တွေ၊ မသနားပါဘူး"

ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်ရာ ထောင်မှူးကြီးသည် ရူးပေါပေါ ထောင်မှူးတပည့်ကျော်အား တစ်ချက်မော်ကြည့်ကာ....

"လာပြန်ပြီလား.....ကျေးဇူးရှင်ကြီး၊ သူတို့ ဟာသူတို့ အေးအေးဆေးဆေး သေကြပါစေကွာ၊ မသာလောင်းတွေနဲ့ တောင် ဖက်ပြီး ရန်ဖြစ်နေတာ ဘယ်ကောင်းမလဲ။ ငါက ကြိုးသမားကို ကြိုး မပေးချင်ဘဲ မင်းကိုသာ ကြိုးပေးချင်တာကွ"

"ဟာ.....ဆရာ....မလုပ်ပါနဲ့ဟဲ.....ဟဲ..... လည်ပင်းကို ယားသွားတာပဲ"

ဆိုကာ စပ်ဖြဖြနှင့် ပြေးလေတော့သည် ။

ထောင်မှူးကြီးသည် ရူးပေါပေါ ထောင်မှူးအား သူ၏ ထောင်တွင် ကြာကြာမထားချင်ပေ။ တစ်နေ့တွင် တစ်ခုခု သူ့ကြောင့်ဖြစ်မည်ကို စိုးရိမ်လေသည် ။ တစ်ကြိမ်ကလည်း ကုလား အကျဉ်းသား တစ်ဦးအား မှားလွှတ်လိုက်၍ အပြင်ဘက်ရောက်မှ လိုက်ဖမ်းခဲ့ရသည် ။ တစ်ခုတော့ ရှိသည် ။ ရူးပေါပေါသည် ဆဲမနာဆိုမနာနှင့် လုပ်ငန်းသဘောတော့ နားလည်သူဖြစ်သည် ။ ခက်သည် မှာ အလုပ်တွင် အတော်လျှမ်း၍ သတိအတော်ထားရ၏ ။

အကျဉ်းသားများ နှင့် ဆက်ဆံရာတွင် လည်း ဟောင်ဖွာဟောင်ဖွာ တော်တော်ကြာ တဟဲဟဲ နှင့် သူ့ယောက်ဖများ ပမာ အလွမ်းသင့်နေတ

တ်ပြန်သည် ။ သည်းမခံနိုင်၍ တစ်လလျှင် တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ်မျှ ရုံးဆွဲ
တင် လခမှာ တော်တော်ထိသွားရှာသည် ။ ထိုအခါ အိမ်ကမယားက ရူး
ပေါပေါအား ထဆူပြန်ရာ ထောင်မှူးကြီးမှာ ရူးပေါပေါအား သနားနေပြ
န်၍ ပြောင်းရွှေ့ပစ်ရအခက် ထားရ အခက်နှင့် မတင်မကျဖြစ်နေ၏ ။

နောက်ဆုံးတွင် ထောင်မှူးကြီးသည် ကြိုးသမားအတွက် ရေးရ၊ ခြစ်
ရမည်ကို ပျင်းလှ၍ ရူးပေါပေါအား ကြိုးသမားကိစ္စပြီးမှ ပြောင်းရွှေ့
တော့မည်ဟု စိတ်ကိုပိုင်းဖြတ် လိုက်လေသည် ။

* * *